

Modlitba Páně – vzor modlitby (KKC 2759 - 2865; YOUCAT 511-526)

Kláštery byly vždy spojeny s hospodářstvím a mniši se živili prací svých rukou. V jednom takovém klášteře přišli mniši za opatem a stěžovali si na svého bratra: „Otče opate, myslíme si, že bratr Mystiko je tady úplně zbytečný. Poslali jsme ho do stáje, aby ji vyčistil, ale je tak zesláblý posty, že neuzvedl vidle s mrvou. Tak jsme ho odvedli, aby plel záhon se zeleninou, ale přijedeme za dvě hodiny, a on je pořád na začátku a pláče, protože je mu líto vytrhnout nějakou rostlinku. Prý je to taky Boží život. Tak jsme ho posadili do kaple a dali mu růženec, ať se za nás aspoň modlí, když už není schopný nic dělat. Přijedeme za hodinu a on pořád žmoulá v ruce první kuličku a šeptá: „Otče náš, tatínku náš, otče můj, tatínku můj...“, no naprosto neschopný! On ani „Otče náš, jenž jsi na nebesích“ nezačal. Tak co s takovým mnichem? Měli bychom ho poslat pryč!“

Opat se zamyslel a zeptal se mnichů: „Od té doby, co jsme ho přijali, co ten náš dobytek, strádá nějak?“

„Ne, vypadá to, že se mu daří čím dál líp.“

„No a ta zelenina, je horší, nebo má menší výnosy?“

„Ne, když nad tím teď přemýšlíme, musíme říci, že je mnohem lepší, jak kdykoli předtím.“

A tu jim opat říká: „Jestli to nebude tím, že jsme mezi sebe přijali bratra, který se umí modlit tak, že to přitahuje skutečné Boží požehnání.“

Jak se modlit modlitbu Páně

Svatý Tertulián o ní říká, že je shrnutím celého evangelia, a Tomáš Akvinský ji nazývá nejdokonalejší modlitbou. Uvedme si tedy aspoň pár myšlenek pro její hlubší pochopení:

Otče – tak začíná modlitba Páně. Toto oslovení bylo ve své době revoluční. Ježíš byl žid a židé uctívali jediného pravého Boha. Uvědomovali si, že to není žádné zlaté tele, že to není socha z bronzu nebo mramoru, věděli, že je to Bůh, který je větší než celý vesmír. Když se podíváme v noci na zářící hvězdy, jak jsou od nás vzdálené, a uvědomíme si, že Bůh je větší než celý vesmír, je starší než celý vesmír, je věčný a nekonečný, je to něco obrovského a posvátného. A židé k němu měli takovou úctu, že ani nevyslovovali jeho jméno, aby ho náhodou nezneuctili. A najednou přijde Ježíš a vybízí nás k něčemu mimořádnému a krásnému: „Když se modlíte, říkejte: tatínku.“ Tak se dá doslovně přeložit výraz „Abba“, který Ježíš použil. Ježíš tím říká: Bůh Otec chce, abyste k němu měli vztah, jako má malé

děťátko ke svému milujícímu rodiči, vztah bezmezné důvěry, odevzdanosti, abyste se ho nebáli, ale s důvěrou mu tykali.

To je uvedení do modlitby! S kým já to tu vlastně mluvím? Nemluvím s nějakým bezcitným, neosobním bohem, strašným soudcem, ale mluvím s **tatínkem, který mě miluje a je tu 24 hodin pro mě, aby mi pomáhal, aby mě vedl a chránil.** Nemáme možná dokonalé rodiče, ale máme dokonalého otce v nebi.

Proto ten mnich u toho prvního slova – Otče – dokázal prodlévat celou hodinu a užíval si toho obrovského daru: Bůh je můj tatínek.

Náš – Bůh je můj táta, ale je tátou i všech ostatních. Dobrých i zlých. Miluje nás všechny, a všechny nás chce zachránit pro nebe. Všichni jsme si před Bohem rovni. **Přijmout ho za tátu, znamená přijmout i všechny, skutečně všechny (!) lidi na celém světě za své bratry a sestry.** V širším významu pak v onom „náš“ můžeme vnímat nejen lidi, ale také přírodu, rostliny, živočichy, všichni jsme Boží dílo, patříme k sobě, máme za sebe zodpovědnost.

Jenž jsi – Lidé se někdy modlí, jako by Bůh nebyl. Udělají kříž, pak mechanicky odrecitují naučené modlitby a s úlevou vydechnou: „Amen, mám to za sebou“. Pomodlili se, ale v té modlitbě se s Bohem vůbec nesešli. Jako by Bůh nežil, jako by neexistoval. A to je velká škoda. Proto hned na začátku modlitby Páně zaznívá „jenž jsi“. Ty Bože jsi tady, teď, pro mě. Ty mi nasloucháš, vnímáš každé moje slovo, myšlenku, záchvěv srdce. Bůh vás poslouchá líp než váš partner, děti, dokonce líp než sousedka za plotem. On vás slyší a vnímá takové, jací skutečně jste. **On je tu pro nás a věnuje nám veškerou pozornost a zájem. A my si to máme užít a být tu alespoň chvíli s plným vědomím pro něho.**

Na nebesích – nebe nemusí být vzdálené místo nad oblaky. Když je nám dobře, říkáme: „Je mi jako v nebi.“ Není to tedy jen vzdálené místo, je to i stav duše, která je milovaná a šťastná. Každý, kdo se přiblíží k Bohu a otevře mu své nitro, může nebe (stav blaženosti a štěstí) okusit už tady na zemi. I nějaký zbitý, ztrápený vězeň, žena umořená věčným vařením a uklízením, muž strhaný z práce, mohou zakoušet „nebe“, když se naučí nořit do modlitby a spočívat v Otcově náruči. **Bůh spočívá v nebi a my jeho nebe zakoušíme, kdykoli spočineme v Bohu.**

Posvěť se jméno tvé - Bůh je svatý. My jsme byli stvořeni k jeho obrazu a máme být také svatí, ale ne vždy se nám to daří. A proto potřebujeme být znovu a znovu posvěcováni Bohem a jeho jménem. Evangelium nám říká: „**Bůh je láska**“, **tak se jmenuje.** Je ten, který miluje, to je to jeho jméno, které ho vystihuje. **A posvětit se jeho jménem znamená nechat se jím milovat v modlitbě.**

Svatost se rodí a roste z vědomí, že jsem milován. Projevuje se čistým, pokorným srdcem, bezelstnou myslí a upřímnými city k Bohu i ke všem lidem.

Přijď království tvé – často prosíme: „Bože přijď tvé království – dej mi hodného partnera, děti, milé sousedy, dobrého zaměstnavatele, dej, ať ti lidé kolem mě jsou lepší, ať je nám na světě dobře.“ A Bůh říká: „**Mé království nepřichází do těch druhých lidí, ale může přijít do tvého srdce, do tvého nitra, a ty ho můžeš přinést do světa.** Já Bůh potřebuji tebe. Když mi dovolíš, abych ti vládl, tak potom kdekoli vstoupíš, bude i mé království.“

Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi - jaká je Boží vůle? My máme spousty přání a požadavků, ale zajímá nás, **co si přeje Bůh?** Ježíš nám říká: „Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6:40) **Bůh si přeje, aby každý člověk byl spasený a zachráněný skrze Ježíše Krista.** To je Boží vůle. Jeho jediné veliké přání – abychom všichni skončili v nebi. A tomuto cíli má být všechno podřízeno. **Chceš konat Boží vůli? Ptej se: „Prospívá mi to, na co myslím, co říkám, co konám ke spáse? Prospívá to mým bližním na jejich cestě do nebe?“**

Chléb náš vezdejší dej nám dnes – když Ježíš učil své učedníky této modlitbě, už věděl, že jednoho dne vezme chléb a spojí ho se svým životem, utrpením, zmrtvýchvstáním a věčností. A říká: „Kdo bude jíst tento chléb, bude mít v sobě život věčný...“ Chléb je symbolem pokrmu pro tělo i pro duši. Tato prosba je prosbou o zabezpečení našeho pozemského i věčného života. Je prosbou o jídlo i Eucharistii. **Když o ně prosíme, umíme si jich i vážit a přijímáme je s úctou?**

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům – Bůh stvořil svět za šest dní, sedmého odpočinul, co dělá od té doby? Můžeme říci: odpouští. Pozvedá a zachraňuje jednu duši vedle druhé, vrací život a naději, osvobozuje od zla. Bez jeho odpuštění by svět dávno zaniknul. A my máme být jeho obrazem. Jako Bůh odpouští nám, odpouštějme i my. 24 hodin denně. **Kdo odpouští, přitahuje požehnání pro sebe i své blízké.** Osvobozuje hříšníka i sebe od zla. Odpuštění je veliká a krásná věc.

Neued' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého – Bůh nás nepokouší, ale nabízí nám ochranu před pokušením a sílu v pokušení. Poslední prosba modlitby Páně nás povzbuzuje: Proti zlu nebojujme nikdy svojí silou, ale hledejme pomoc, inspiraci a sílu u Boha. Odolejme pokušení vzít v boji se zlem spravedlnost do svých rukou a učme se spolupracovat s jeho milostí. Dejme prostor Bohu, aby nás vedl cestou, na jejímž konci je osvobození od zla. To je způsob, jak zlo nemnožit, ale zastavit.